

Nr 371.

Av herr **Andersson** i Stockholm **m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 350, angående anslag till Nordiska museet för beredande av tillfällig löneförbättring och dyrtidstillägg åt viss personal.*

I proposition nr 350 föreslår Kungl. Maj:t, att riksdagen å tilläggsstat för år 1920 måtte anvisa medel, dels för beredandet av tillfällig löneförbättring och dels för beredandet av dyrtidstillägg åt viss personal vid Nordiska museet.

I likhet med föregående år har vakt- och arbetspersonalen vid friluftsavdelningen å Skansen blivit undantagen. Kungl. Maj:ts beslut torde väl i detta hänseende till viss del vara beroende av frågans behandling vid föregående års riksdag. Med hänsyn härtill är det också med en viss tvekan vi ånyo motionsvis anhålla om riksdagens uppmärksamhet till förmån för ett anslag till nämnda ändamål.

Ett av motiven därför är emellertid, att museinämnden ånyo hos Kungl. Maj:t anhållit om anslag för Skansens personal och att denna anhållan är tillstyrkt av såväl vetenskapsakademien som av revisorerna för granskning av museets förvaltning för år 1919. Nordiska museets ekonomiska läge har vidare under de senaste åren varit synnerligen tryckt. Någon förbättring har, enligt vad statskontoret inhämtat, icke inträffat. Under år 1920 har Skansen visserligen, efter vad vi under hand inhämtat, tack vare gynnsam väderlek och till följd därav talrika besök lämnat överskott, så att föregående års förlust har kunnat täckas. Skansens inkomster äro dock helt och hållet beroende på faktorer, som ej på förhand kunna beräknas, vadan årets hittills gynnsamma resultat kan betraktas som mera tillfälligt och i varje fall ej läggas till grund för uppgörandet av en lönestat med den ökning av grundlönerna som

ett jämställande av dess personal med statens vaktmästare skulle förutsätta.

Då man med anledning härav kan befara att befattningshavare, anställda i Skansens tjänst, icke skulle kunna erhålla en med hänsyn till dyrtiden nödvändig förbättring i lönevillkoren, har för oss ett ytterligare skäl tillkommit att bringa denna fråga under riksdagens förnyade prövning.

Vi kunna icke godkänna den uppfattning, som statsutskottet i sitt betänkande nr 191 vid 1919 års riksdag uttalade, nämligen: att en fullständigt real skillnad skulle föreligga mellan den ställning i förhållande till staten, som intages av nordiska museet å Lejonslätten, inklusive livrustkammaren å ena sidan och friluftsmuseet Skansen å den andra. Enligt vår mening kunna icke dessa Nordiska museets avdelningar betraktas som två olika institutioner. De skiljas visserligen till arten men komplettera för övrigt varandra för ett och samma kulturhistoriska ändamål.

De höra dessutom under samma administration och hava gemensam ekonomi. Den vid de olika avdelningarna anställda personalen betraktar sig säkerligen som tillhörande samma verk. Denna uppfattning delas även av de styrande för Nordiska museet.

Från denna utgångspunkt kunna vi ej heller se någon fara i de konsekvenser, varom dåvarande chefen för ecklesiastikdepartementet talar i Kungl. Maj:ts proposition nr 378 vid fjolårets riksdag.

Vi ha icke från något håll erfarit, vilka konsekvenser ett bifall skulle kunna medföra, och vi anse därför icke att de kunna motivera ett avslag.

Skansen är enligt vår mening en så egenartad institution, att sammankopplad som den är med Nordiska museets övriga avdelningar, det torde bliva synnerligen svårt för någon annan institution i vårt land att jämställa sig med densamma ifråga om sin ställning till det allmänna.

På grund av ovan angivna uppfattning anse vi, att förenämnda ärende vid fjolårets riksdag behandlades efter för strängt formalistiska grunder, och hemställa därför, att årets riksdag ville söka efter en framkomlig väg för beviljandet av ett anslag till förut berörda ändamål.

En sådan väg vore enligt vår mening, att riksdagen beviljade det belopp, som *utöver* nu utgående avlöningsförmåner kräves, för att den del av Skansens arbetspersonal, som är att jämställa med museets vaktmästare å Lejonslätten, må komma i åtnjutande av den för dessa vaktmästare enligt Kungl. Maj:ts proposition föreslagna avlöning. Dessa

personers antal utgör, enligt vad vi under hand erfarit, 36 st. med en grundlön av tillsammans 53,830 kronor. Med löne- och ålderstillägg enligt kungl. kungörelsen den 18 maj 1918 ökas denna summa med 19,570 kronor. Nordiska museet utbetalar för år 1920 dyrtidstillägg å förstnämnda summa efter ett index av 141 kronor 65,444 kronor. Enligt Kungl. Maj:ts proposition till ändrade grunder för dyrtidstillägg åt statens befattningshavare kommer denna summa att ökas med 18,300 kronor.

Om vakt- och arbetspersonalen å Skansen skulle erhålla tillfälligt lönetillägg och dyrtidstillägg i samma utsträckning som Nordiska museets övriga personal enligt Kungl. Maj:ts förslag skall erhålla, skulle anslaget för detta ändamål, enligt ovan anförda, ökas utöver de i Kungl. Maj:ts proposition föreslagna beloppen med resp. 19,570 och 18,300 kronor.

På grund av vad vi ovan anført, få vi därför hemställa, att riksdagen med anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 350 måtte besluta:

att anvisa på tilläggsstat för år 1920

dels för beredandet av tillfällig löneförbättring under år 1920 åt Nordiska museets personal, *vakt- och arbetspersonalen vid friluftsavdelningen å Skansen inberäknad* ett förslagsanslag, högst, 33,295 kronor att efter Kungl. Maj:ts bestämmande utgå i huvudsaklig enlighet med de föreskrifter, som beträffande motsvarande befattningshavare inom den civila statsförvaltningen må varda gällande för år 1920;

dels ock för beredande under år 1920 av dyrtidstillägg åt Nordiska museets personal, *vakt- och arbetspersonalen vid friluftsavdelningen å Skansen inberäknad* ävensom åt personalen vid livrustkammaren, i den mån avlöningarna åt sistnämnda personal ej utgå direkt av statsmedel ett förslagsanslag å 129,300 kronor att utgå under iakttagande i tillämpliga delar av de grunder, som äro eller kunna varda bestämda beträffande dyrtidstillägg under år 1920 åt befattningshavare i statens tjänst.

Stockholm den 6 april 1920.

Ernst Andersson.

Ernst Eriksson

Per Edwin Sköld.

i Stockholm.